

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Austrian Airlines AG

Strona pozwana: TW

Sentencja

- 1) Artykuł 5 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91

należy interpretować w ten sposób, że:

lot repatriacyjny zorganizowany przez państwo członkowskie w kontekście środka pomocy konsularnej w następstwie odwołania lotu nie stanowi „zmiany planu podróży na porównywalnych warunkach do miejsca docelowego” w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, która to zmiana powinna zostać zaoferowana pasażerowi, którego lot został odwołany, przez obsługującego przewoźnika lotniczego.

- 2) Artykuł 8 ust. 1 rozporządzenia nr 261/2004

należy interpretować w ten sposób, że:

pasażerowi, który w następstwie odwołania lotu powrotnego sam rejestruje się na lot repatriacyjny zorganizowany przez państwo członkowskie w kontekście środka pomocy konsularnej i który jest zobowiązany z tego tytułu do zapłaty na rzecz tego państwa obowiązkowej opłaty stanowiącej udział w kosztach, nie przysługuje prawo do uzyskania zwrotu tych kosztów przez obsługującego przewoźnika lotniczego na podstawie tego rozporządzenia.

Z kolei taki pasażer może powołać się przed sądem krajowym na niewykonanie przez obsługującego przewoźnika lotniczego, po pierwsze, obowiązku zwrotu kosztów biletu po cenie, za jaką został zakupiony, za część lub części podróży, które nie odbyły się lub stały się zbędne w stosunku do pierwotnego planu podróży, a po drugie, obowiązku udzielenia pomocy, w tym obowiązku udzielenia informacji na podstawie art. 8 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia, w celu uzyskania odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego. Tego rodzaju odszkodowanie powinno jednak ograniczać się do tego, co w świetle okoliczności danego przypadku okaże niezbędne, odpowiednie i rozsądne w celu złagodzenia skutków uchybienia, którego dopuścił się obsługujący przewoźnik lotniczy.

(¹) Dz.U. C 191 z 10.5.2022.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña – Hiszpania) – Prestige and Limousine, SL/Área Metropolitana de Barcelona, Asociación Nacional del Taxi (Antaxi), Asociación Profesional Elite Taxi, Sindicat del Taxi de Catalunya (STAC), Tapoca VTC1 SL, Agrupació Taxis Companys

(Sprawa C-50/21 (¹), Prestige and Limousine)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 49 TFUE – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Usługa wynajmu prywatnych samochodów osobowych z kierowcą (private hire vehicles – PHV) – System zezwoleń przewidujący wydanie, poza zezwoleniem umożliwiającym świadczenie usług przewozu miejskiego i międzymiastowego na terytorium całego kraju, drugiej licencji w celu świadczenia usług przewozu miejskiego na obszarze metropolitalnym – Ograniczenie liczby licencji na świadczenie usług PHV do jednej trzydziestej liczby licencji na świadczenie usług taksówkarskich]

(2023/C 261/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Prestige and Limousine, SL

Druga strona postępowania: Área Metropolitana de Barcelona, Asociación Nacional del Taxi (Antaxi), Asociación Profesional Elite Taxi, Sindicat del Taxi de Catalunya (STAC), Tapoca VTC1 SL, Agrupació Taxis Companys

Sentencja

- 1) Artykuł 107 ust. 1 TFUE nie stoi na przeszkodzie uregulowaniu mającemu zastosowanie do aglomeracji, które przewiduje, po pierwsze, że do świadczenia usług wynajmu prywatnych samochodów osobowych z kierowcą w tej aglomeracji wymagane jest, obok zezwolenia krajowego na świadczenie miejskich i międzymiastowych usług wynajmu prywatnych samochodów osobowych z kierowcą, specjalne zezwolenie, a po drugie, że liczba licencji na świadczenie takich usług jest ograniczona do jednej trzydziestej liczby licencji na świadczenie usług taksówkarskich wydanych dla tej aglomeracji, o ile środki te nie wiążą się z zaangażowaniem zasobów państwowych w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Artykuł 49 TFUE nie stoi na przeszkodzie uregulowaniu mającemu zastosowanie do aglomeracji, które przewiduje, że do świadczenia usług wynajmu prywatnych samochodów osobowych z kierowcą w tej aglomeracji wymagane jest, obok zezwolenia krajowego na świadczenie miejskich i międzymiastowych usług wynajmu prywatnych samochodów osobowych z kierowcą, specjalne zezwolenie, jeżeli to specjalne zezwolenie opiera się na obiektywnych, niedyskryminacyjnych i z góry znanych kryteriach, które wykluczają wszelką arbitralność i które nie przewidują powtórzenia weryfikacji już przeprowadzonych w ramach krajowej procedury wydawania zezwoleń, ale odpowiadają szczególnym potrzebom tej aglomeracji.
- 3) Artykuł 49 TFUE stoi na przeszkodzie uregulowaniu mającemu zastosowanie do aglomeracji, które przewiduje ograniczenie liczby licencji na świadczenie usług wynajmu prywatnych samochodów osobowych z kierowcą do jednej trzydziestej liczby licencji na świadczenie usług taksówkarskich, o ile nie zostanie wykazane, że środek ten jest odpowiedni do zapewnienia w sposób spójny i systematyczny realizacji celów prawidłowego zarządzania transportem, ruchem drogowym i przestrzenią publiczną tej aglomeracji oraz celu ochrony środowiska na jej terenie, oraz że nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 14.6.2021.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 czerwca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – E./Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu

(Sprawa C-322/22 ⁽¹⁾, Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu)

[Odesłanie prejudycjalne – Zasada lojalnej współpracy – Zasada skuteczności – Podatek pobrany przez państwo członkowskie z naruszeniem prawa Unii – Naruszenie stwierdzone w wyniku wyroku Trybunału – Prawo do oprocentowania nadpłaty – Uregulowanie krajowe ograniczające prawo do oprocentowania do okresu do trzydziestego dnia następującego po opublikowaniu wyroku Trybunału w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej]

(2023/C 261/27)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.

Strona przeciwna: Dyrektor Izby Administracji Skarbowej we Wrocławiu

przy udziale: Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców